

Jeg har skrevet en artikkel som er utgitt i bladet "Vi over 60", februar 1999. Her kan du se artikkelen om Senil Dementes.

Din framtid som senil !

Skrevet av Torhild M. Hansen.

—*“Nei! Ikke skyv meg utfor stupet.”* Den blinde damen på sykehjemmet skjelver og nekter å gå videre. Sykepleieren haler utålmodig i henne.

—*“Ikke vær dum, det er flate gulvet. Du er på aldershjemmet”.*

Sykepleieren får hjelp av en annen og sammen drar de henne med seg. Den gamle skriker og gråter. Hun er overbevist om at de holder på å dra henne utfor et stup.

Usynlig bro.

Ved en senere anledning gjentar det hele seg. Hun bråstopper og er overbevist om at vi står på kanten av et stup.

—*Ja, men ser du den broen der, den er nesten helt usynlig*”, sier jeg.

Den blinde myser framfor seg, og nikker lettet. —*“Så sannelig den broen så jeg ikke”.* Og hun følger villig med meg.

Den gamle levde i sin egen fantasi verden. Hun kunne “se” mer enn noen andre med de blinde øynene sine. Jeg fantaserte med henne om fallskjerner, luftbalonger, og tau. Alt etter hvilke bevegelser og retninger jeg ønsket at hun skulle bevege seg i.

En spennende, men farlig verden.

En dag kunne hun befinne seg langt til havs i en tønne. Hun lo av glede, og lettelse, da jeg fant opp et passasjerskip som reddet henne. Selveste kapteinen på skipet, inviterte henne til å spise med seg. På den måten fikk jeg litt mat i henne.

Den gamle strålte av glede når jeg ble med henne på disse fantasiturene.

De andre pleierene på aldershjemmet flirte litt, og sa at jeg hadde god tek på henne. Men likevel så jeg aldri at de prøve den samme metoden. Pleierene og de pårørende prøvde tvert i mot å få henne tilbake til virkeligheten. Den gamle ble grinete, vanskelig å ha med å gjøre, og nektet ofte å spise.

Dødsbuskap flere ganger daglig.

En annen dame på aldershjemmet fikk stadig hjemlengsel. Hun trodde at hun var i 8-10 års alderen. De faste replikkene fra henne var.: — *Jeg må hjem nå, foreldrene mine vet ikke hvor jeg er, og er sikkert veldig redd for meg.* — *“Jeg har aldri vært så lenge hjemmefra før”*.

De fleste pleierene sykehjemmet pleide å si med en oppgitt stemme at “foreldrene dine har vært døde i mange år”.

Dette var sjokkerende nyheter for den senile. Hun kunne gråte i lengre tid, etter en stund husket hun ikke hvorfor hun gråt, men hun var lei seg. Noen timer senere gjentok det hele seg, og på ny fikk hun dødsbudskapet.

Jeg personlig følte at det var fælt at hun skulle sørge over foreldrenes død flere ganger for dagen. Hun husket dem slik de var en gang.

Uansett hvor mange ganger en fortalte henne at foreldrene var død så husket hun det ikke. Hun levde i fortiden.

Jeg pleide å fortelle henne at hun var på feriekoloni, mens foreldrene var i utlandet en tur. Det var en historie hun pleide å akseptere. Og hennes tanker gikk mer over i hva foreldrene opplevde og hvilke land de var i.

Når datteren inne mellom ringte, kunne hun glad fortelle oss at hun hadde snakket med sin mor.

Hva er etisk riktig?

Ved å gå inn i de seniles verden opplevde jeg at de ble både gladere og mer medgjørliche. Jeg så ingen andre på aldershjemmet som gjorde det samme. Både pårørende og pleiere, var irriterte når de senile kom med sine fantasifulle historier.

Noen vil kanskje si at det er uetisk å lyve. Men er det riktig å påføre de senile den sorg og frustrasjon, som det er å hele tiden bli sagt i mot?

Mange er av den oppfatning at de senile må komme seg “ned på jorden”.

Har en senil forutsetning til å kunne komme inn i vår virkelighet? Er det riktig å etterstrebe at de skal komme tilbake til vår verden? Er det verd den sorgen en påfører de eldre?

Å sørge over foreldrenes død flere ganger for dagen, er neppe en god virkelighet.? Å tro at noen vil skyve deg utfor et stup, vil skape angst og redsel.

Jeg har hørt mange si, mens den senile hører på: — *“ikke bry deg om henne, hun er bare senil”*, som det ikke var et menneske med følelser.

De senile er følsomme og sårbare mennesker. Spesielt sårbar, da de står alene i sin egen verden. Alene mot alle. Deres følelser og oppfatninger blir stadig “tråkket” på og motsagt. Er vi virkelig i stand til å sette oss inn i hvor fryktelig det må føles?

I “morgen” er det vår tur.

Senile demetes er en folke sykdom. Om noen år er det kanskje meg eller deg, omverden blåser av. **De vil le av våre bekymringer. Motsi alt du sier. Sukke oppgitt og irritert over dine meninger.**

Tenk etter! Hvordan vil du like å bli behandlet da?